

Belégzés, kilégzés

Haibun történetek
a pillanat átélésének
művészetéhez

Ajánló

Ez a mű természetes folytatása a *13 haibun a kolostorból* című előző kötetemnek:

www.meditacionk.blogspot.com/2019/08/haiku-haibun-es-kolostor.html

www.archive.org/download/13haibunkolostor/13_haibun_kolostor.pdf

Két lélegzetvétel közt az élet lehelete áramlik a lényünkben. Az élet lehelete, rejtélye, misztériuma és csöndje. Hátha ezek a kis haibun történetek segítenek majd közelebb kerülni hozzá, és felfedezni a pillanatok mögött meghúzódó csodát. Belégzés, kilégzés.

Ezeket a kis történeteket ajánlom tehát figyelmébe az olvasónak e kötetten keresztül, töprengés, meditálás, elcsendesedés céljából. Talán még a pillanat átélésének művészete is megtörténhet...

© Séra András, A Kolostor Óra, 2020.

www.meditacionk.blogspot.com

Tartalom

- A szerzőről – 4.

- Zuhany – 5.
- Betakarítás – 6.
- Tolmács - 7.
- Zarándoklat - 8.
- Vasárnap - 9.
- Kertvárosi kisvendéglő - 10.
- Színház - 11.
- Fával dolgozni - 12.
- Költözés - 13.
- Buszon - 14.
- Bankjegy - 15.
- Teáscsésze - 16.
- Falevelek füstje - 17.
- Kávézó - 18.
- Hegytetőn - 19.
- Tűz - 20.
- Szerszámostáska - 21.
- A behűtött sör - 22.
- Szupermarket - 23.
- Mese - 24.

- A szerző utószava - 25.

A szerzőről

Tőzsdei árfolyamokat szemlél, gazdasági jelentéseket olvas, cégeket látogat, befektet, blogot és haikut ír. Építgeti, farigcsálja, csiszolgatja, megéli. A haibun a barátja.

Harmincötéves korában ejtette bűvöletbe a haiku és a haibun csodálatos világa, és az azóta eltelt öt év terméséből tár most az olvasó elé egy újabb kis gyűjteményt. Már a másodikat.

Két haibun közt Lao-ce, Konfuciusz, a Ji-king, és C.G. Jung küsnacht-i kertjén tűnődik. Bollingen tornyain és a Biblia archaikus világán töpreng, miközben bonsai fákat metszeget, erdei sétákon időzik és szaunákban izzad, hogy aztán friss szellemmel ülhessen vissza gazdasági jelentéseket olvasni.

Így forognak a napok és a világ kerekei egészen addig, amíg egy Ji-king vonal szét nem pattan. Addig is álljon itt néhány haibun.

Zuhany

Imádta a reggeli zuhanyzást, különösen így télen. Kint fagyos volt még az idő és sötét, de a hajnali zuhanyrózsa dacolva a dermesztő hideggel, ilyenkor is ontotta magából a forróvizet. A modern kis lámpák erős fénnel töltötték meg a teret. Szinte gőzfürdő kerekedett hamar a fürdőszobában, és alig lehetett látni. Már-már főzte a testét a forró pára.

A víz jólesően folyt le a feje tetejétől a talpáig, bekúszva azokba a kis hajlatokba is, ahol előző este mohó kezek jártak. Rég volt hogy megosztotta valakivel az ágyát.

Megtörölközött, és kezével elsimította a tükör teljesen bepárásodott felületét, hogy megtekintse önmagát. Még mindig vonzó volt. És most boldog. Gyorsan összekészülődött, hiszen rég már volt az is, hogy valakivel megosztotta volna a reggelijét.

Forró pirítás
fölött két kéz összeér,
tavasz érkezik

Betakarítás

Hét bő esztendő után jönni fog hét szűk esztendő. – magyarázta József az álomban látott képek jelentését a Fáraónak.

Kitágult egy pillanatra az idő a teremben, és a jelenlévők elgondolkoztak azon hogy milyen jövő vár rájuk. Hamarosan jön az aratás és a betakarítás. Más szemmel kell ezután tekinteniük a termésre.

A Fáraó tudta hogy az új gondolatok, és az új tervek végrehajtásához új emberre lesz szüksége. Körbenézett a teremben, hogy ki lehet erre alkalmas. Felállt, körbesétált a nagy kőfalak közt, majd tekintete Józsefre szegeződött. Új időszak veszi mától kezdetét.

Izzadt parasztok
dolgoznak a Fáraó
földjén, parancsán.

Tolmács

Egész életében izgulós volt, de most ahogy a nyakkendőjét megkötötte, és közben végignézett önmagán a tükörben, még a lábai is remegni kezdtek. Kivételes nap ez a mai.

Szerette az idegennyelveket. Különösen a távol-keletiek vonzották, ezért is töltötte társaságukban az elmúlt tíz évet. Szótárok, kiadványok, újságok, tanárok, könyvek, utazások. Abban a távoli világban ott kevésbé volt izgulós. Könnyebben el tudott bújni a fegyelmezett és kimért mozdulatok, a régi szokások, és a végtelen illedelmességre törekvő gesztusok között.

A felesége még lesimította válláról az utolsó kis porszemet, szépen elhelyezte a díszsebkendőjét férje öltönyében, rámosolygott, és csak annyit mondott: Minden rendben lesz.

Az elnöki konvoj már a ház előtt várta. Életében most először.

Tűző napsütés,
izzadságcsepp szalad ing
alá sietve.

Zarándoklat

Azt mondták bírni fogja, és hogy új emberként tér majd vissza. Arra bizony szükség lesz, hiszen élete delén most válaszút elé érkezett.

Új zoknikat csomagolt, mert a hosszú távnak nem mert nekivágni a régiekkel. A lábának is szüksége lesz minden segítségre. Néhány pár új és kényelmes zokni, magasszárú erős bakancs, formás kulacs, térkép, füzet a szállásokról, és végül pedig maga a hit. Hogy új emberré válik.

Próbálgatta a kölcsönkapott iránytűt, és még néhány technikai eszközt, amiről nem is nagyon tudta hogy mik azok. De azt mondták hogy hasznát fogja venni. Új, kényelmes dzseki, kis sapka, vékony turista szótár, hogy ne foglaljon el sok helyet. Kis csomag, nagy csomag, zsebek, táskák, tasakok. Sorra tapogatta mindet, majd keresztet vetett mielőtt kilépett a turistaház ajtaján, hogy elinduljon a hegyen.

Már az első lépéseknél nyomást érzett a lábánál. Tudta hogy az új ruhák és felszerelés közt az egyetlen régi dolog az, ami most kényelmetlenül nyomja. A lakáskulcsa. Zsebében a nagy kulcscsomó. Élete összes helyszínének, és a lakásnak is a kulcsa. Onnan indult, és oda is fog visszatérni a zarándoklat után. De ki fog ajtót nyitni?

Tavaszi fecskék
hallgatják a zarándok
fáradt sóhaját

Vasárnap

A komornyik meghajolt és beengedte az elegáns hölgyet a házba. A tea már be volt készítve a szalonba, úgy, ahogy minden héten vasárnap délelőtt. A ház még üres volt, csak a személyzet készülődött az ebédhez. A méltóságos úr azonban hamarosan itt lesz.

A vasárnapok diszkréten és csöndben teltek a hatalmas épületben. Különösen mióta özvegyé vált a méltóságos úr. Azóta nem hagyott ki egyetlen vasárnapi misét sem. És azóta a diszkrét teázások is sűrűbbé váltak.

Tavaszi dalt rejt
egy teáscsésze, és az
aggastyán szíve

Kertvárosi kisvendéglő

Alig észrevehető az idős úr öltönyének jobb minősége a teraszon ücsörgő többi vendéghez képest. Akik a belvárosban csináltatják a méretre szabott elegáns öltönyeiket, azok szeme észreveszi a különbséget, de itt a kertvárosi kisvendéglő teraszán nem ilyenek az emberek. A piros kockás abroszok fölött mindenki el van foglalva a húslevessel, és az aznapi menüvel.

A hivatali sofőr ritkán fuvarozza ide az idős urat a belvárosból, talán évente egyszer vagy kétszer, és akkor is diszkréten az autóban marad. A kerthelyiség fölött a hatalmas fák lombja tavaszi pompájukban tündökölnék, alattuk pedig szolidan húzódnak meg a szerelmespárok, ráérős művészemberek, kisnyugdíjasok, vagy éppen befolyásos politikusok.

Az elegáns öltöny lekerül az idős úrról, és könnyedén a szék támlájára helyezi. Az asztal túloldalán a szemközti szék még üres, ahogy az ebédre váró gyomra, és az öltönyének belső zsebe is. Hamarosan azonban minden megváltozik, megtelik étellel. Megérkezik majd az illető akire vár, és helyet foglal a szemközti széken, a pincér hozni fogja a levest, és az öltöny belső zsebébe pedig egy vastag boríték kerül. Minden megy a maga útján. Választási év van, és nem mindegy hogy ki lesz a polgármester.

Tavaszt köszönt a
szolga, a király, és a
ravasz kincstárnok

Színház

Hatalmas tapsvihar zárta az előadást a színházban. Hosszú percekig tartó ütemes vastaps, lenyűgözött nézők az elegáns székekben, és meghatott szereplők a színpadon. Egymás után hajoltak meg a színészek, és hálásan fogadták a tapsot. Mindenki elégedetten nyugtázta az előadást, és a nézők lassan elindultak a ruhatárba a kabátjukért.

Türelmes sorbanállás, parfümillat, halk csevej, és egymás után érkeztek a pult mögül a kalapok, a díszes sálak és a télikabátok. Szelid hóésés, és a város gyönyörű fényei köszöntötték a színházból távozókat az utcán.

Amikor az utolsó kabátot is kiadta az idős ruhatáros hölgy, kicsit fáradtan megígazította blúzáját, és a falon lévő tükörbe, épp csak belepillantva, még ellenőrizte őszülő tincseit hogy rendben vannak-e. A régi emlékekben elmerülve egy pillanatra megérintette a szüleitől kapott fülbevalót, azt, amit színházi estéken mindig viselt, majd sietve elindult a színészöltöző folyosóján. Halkan kopogott a *főszereplő* feliratú ajtón, és az invitálás után be is lépett. Egy pillanatig csak álltak szemben, mosolyogtak, aztán egy hosszú ölelés volt a köszöntés. Egymás karjaiban a színésznő az idős hölgy fülébe súgta: Köszönöm anya!

Hópelyhek szállnak
a színházra, ütemes
tapsra érkeztek

Fával dolgozni

Jó híre volt a környéken, tudták hogy ért a fához. Precízen dolgozik, és időre készen van az öreg iparosmester. Mostanában egyre több megrendelés érkezett a városból.

Fáradt öreg karjai még elbírták a nagyobb gerendákat is. Behúzta őket a raktárba, végigsimított kezét a fa kérges felületén, megszagolta, tudta hogy kiváló erdőből való. Az ilyenekkel lehet jól dolgozni. Mostanában egyre több megrendelés érkezett a városból, mert zavargások vannak. Morog is miattuk, de a munkáját időre elvégzi. Most viszont sietős lesz, egész nap dolgoznia kell. Nagy keresztet készít az ítéletvégrehajtáshoz, amit Kajafás emberei rendeltek meg. Iparkodnia kell, mert holnap is szükség lesz néhányra.

Szeme alaposan körbetekintett a raktárban fekvő, egymásra rakott fákon, miközben magában dohogott a felbolydult világon: Ma már bárki beszélhet itt össze-vissza bármit, és lázadást is szíthat az emberek közt? Méghogy, ő a Megváltó?!

Kettő nagyobb, erős gerendát választott.

Tavaszi napon
vérfolt szárad gerendán,
bőrön egyaránt

Költözés

Fütyörészve érkeztek a költöztetők a kellemes tavaszi reggelen. A teherautót leparkolták, a dobozok pedig szépen precízen, egymásra téve várták őket a lakásban.

Kedvelték a pontos csomagolást, mert segítette a munkájukat. Látszott a bútorok kiürítésén, a ruhák és a könyvek bedobozolásán hogy gondos kezek intézték. Így aztán vidáman és gyorsan haladt a munka. A költöztetők rutinos mozdulattal pakoltak. Úgy tervezték hogy délután már indulnak is, hiszen hosszú út vár rájuk.

Új várost és új életet hozott az idei tavasz. A dobozokat és az új lakást is gondos kezek intézték. Ahogy a temetést is.

Cseresznyevirág
szirma hull a magányos
madár lábához

Buszon

Percre pontosan minden hajnalban ugyanaz a koszos, régi kopott busz érkezett a megállóba az utasokért. Dolgozni mentek mindannyian a gyárba.

A napfény első sugarainak melegségével és tisztaságával ért fel a buszsofőr kedves köszöntése. Szép jó reggelt! Hogy vannak? Üdvözölte mosolyogva az utasokat a frissen vasalt ingjében. Sohasem volt borostás, sohasem volt mogorva. Mindenkihez volt egy kedves szava, még így a kora hajnali órákban is.

Egyik nap aztán késett a busz, és a sofőr is más volt. Arcszesz illat helyett cigarettafüst, köszöntés helyett sértődött morgás. Érezhetően más volt így reggel, más volt az utazás. Ez történt a következő nap is, utána is, és utána is.

Hiányzott a frissen vasalt ing látványa, és a kedves köszöntés hatása. Megváltoztak a reggelek, de nem csak a buszon, hanem a megállóban is. Egyre többször elevenítették fel a régi hangulatot az utasok, és hangzott el már a busz érkezése előtt a megállóban, csak úgy maguk közt: Szép jó reggelt! Hogy vannak?

És voltak akik mosolyogtak, már így a kora reggeli órákban is.

Az őszi hajnal
üdvözölte a buszt és
az utasait

Bankjegy

A táborozáshoz kívánta megvenni a vonatjegyet, amikor átnyújtotta a fiatal lány a pénzt a pályaudvaron. Könnyű nyári rövidnadrág, napszemüveg hetykén feltolva a hajba, hátizsák, rágógumizás és kuncogás. Az idős pénztáros hölgy ahogy végigtekintett a lányon, a saját fiatalságát juttatta eszébe. Aztán átvette a bankjegyet, odapillantott a pénzre, és ránehezedett az idő múlása.

Nem a legnagyobb címletű bankjegy volt, de majdnem, és pont kijött belőle egy vonatjegy ára, oda a távoli tóhoz, a nyári táborig. A pénzre nézett, amely aztán örvényként szippantotta be a múltba. Nem sokkal lehetett idősebb az előtte álló, napszemüveges fiatal hetyke lánytól, amikor elkezdett a pályaudvaron dolgozni a pénztárban. És pont ennyi volt akkor egy havi fizetése. Pont ennyi, mint most ennek a vonatjegynek az ára. Vajon az évek múltak el gyorsan, vagy a pénz értéke romlott sűrű tempóban?

Kellemes utazást kívánok! – adta át a vonatjegyet. A lány villámozdulatokkal súlyesztette el a hátitáskába, megigazította a napszemüveget a hajában, aztán széleseben el is tűnt, mintha ott sem lett volna.

Kellemes utazást... és hosszú forró, szerelmes nyarat... mondta még halkan, picit mosolyogva, csak úgy maga elé a pénztáros hölgy, majd beletúrt a hajába. Ahogy régen. Csak úgy, hetykén.

Tűző napon fák
futnak vonatablakon,
virág egy kézben

Teáscsésze

Azóta imádta a frissen főzött tea illatát, amióta kislányként az édesapja minden reggel behozta szobájába a forró italt. Azóta felnőtt, de az íze és illata erősen megmaradt benne. Most már ő főzte mások teáját, és a lehető leggondosabban, a legnagyobb odafigyeléssel készítette.

Precízen főzte, ahogy az édesapja is csinálta. Megszűrte rendesen, hogy ne legyen zavaros. Fontos volt a hőmérséklet is, hogy mindenképpen forró legyen. A csésze és a kanalak pedig tökéletesen tiszták. És mindig odakészítve mellé a cukor, a méz, tej, citrom, ki milyen módon szerette. És néhány keksz. Szinte szertartást csinált belőle hogy precíz pontossággal helyezze el a tálcán a teázáshoz szükséges apró kellékeket. Amikor összekészített mindent, még elsimította gyönyörű gesztenyebarna hajának kiugró tincseit, megigazította a frissen vasalt blúzát, és elindult a folyosón.

Határozottan lépkedett, és ahogy haladt teljesen beborította a friss tea illata a folyosót. Ahogy az ajtóhoz ért, picit megremegett a keze, és egészen halk, csillingelő kis hangot adtak a csészék ahogy egymáshoz koccantak. Mély lélegzetet vett, és lenyomta a kilincset. Mindig összeszorult a gyomra, amikor a Főnök szobájába belépett.

Téli hadjárat
sorsa a térkép fölött,
teát szürcsölnek

Falevelek füstje

Szerette az őszt és megnyugtatta a falevelek füstje. Nagy volt a kertje és órákig tartott mire összeszedte a lehullott faleveleket, de nem bánta. Szívesen csinálta ezt már hosszú évek óta az öregúr, újra és újra, minden ősszel. A szomszédai inkább komposztáltak, de őt megnyugtatta a falevelek füstje.

Egész héten a munkahelyén dolgozott, így aztán a hétvégi kertmunka otthon a kedvére való volt. Várta már a telet is, hogy a felhasogatott száraz fával begyűjtson majd a kandallóba, és csöndesen merengjen a tűzbe. De egyelőre még a falevelekkel kellett végeznie. Rengeteg volt, hosszú órákig fog füstölni. Talán még az éjszakába is belenyúlik majd. Nem bánja, mert hétköznapi úgyszólván rá ideje. Sok a munka.

Azt hitte, ahogy idősödik, kevesebb lesz majd a feladata, de nem így történt, hanem ellenkezőleg. Mintha évről-évre egyre többet dolgozna. De nem bánta. A munkát valakinek úgyszólván el kell végeznie. A hétvégék maradtak meg tehát a kertben. A hétköznapiok pedig bent a városban, a krematóriumban.

Őszi füst jelzi
falevelek búcsúját,
néma gereblye.

Kávézó

Elhalt a társalgás, amint meghallották hogy a kormányzópártra szavazott. A kerek kis asztal körül hirtelen minden szempár rá szegeződött. Évtizedek óta nem látta egymást a korábban együtt felnövő öt fős társaság. Konyak, kávé, és cigaretta mellett vidáman nevettek a régi történeteken, most pedig egy pillanat alatt megfagyott a levegő. Kérdőn tekintettek rá az asztal körül.

Nyugi, csak vicceltem. – Óvatosan nézett körbe, majd gyorsan belekortyolt az italába. Izgulós volt régen is, és nem tudta levetkőzni ezt a szokását. Lefagyva meredtek rá a szempárok a konyakos poharak fölött, aztán mintegy varázsütésre, egy pillanat alatt óriási röhögésbe kezdett ismét a társaság. Egymás hátát veregették, koccintottak, nevetgéltek tovább. Ő egy kicsit még mindig izgult, hevesen dobogott a szíve. Mert tényleg a kormánypártra szavazott.

Mit tehetett volna? Lakáshitele volt, a hivatalban dolgozott, ráadásul előléptetésre várt.

Hosszú búcsúzkodások után vették a kabátjukat, és szépen lassan maguk mögött hagyták a füstös kávézót. Megígérték egymásnak hogy jövőre is találkoznak, aztán szétszéledtek a város különböző irányába. Az utolsó kézfogásnál egy fáradt tekintet együttérzően mondta még neki:

Nyugi, sajnós én is. A gyerekek, meg az egyetem. Hisz, tudod...

Orgonavirág
üdvözli a királyt, és
fáradt szolgáját.

Hegytetőn

Nem tudott aludni, csak a plafont nézte, a kinti éjszakai hóesésre gondolt, meg a nem létező térerőre. Elment az áram, térerő sincs, és megállás nélkül havazik. A hegy tetején rekedt egy kis menedékházban. Lehet hogy tényleg jobb választás lett volna a biciklitúra.

Egyedül akart maradni, távol végre az irodától. Még ha csak egy hétvégére is. Megkapta. Most csak nézte a plafont és azon gondolkodott hogy, reggel vajon ki tudja-e majd nyitni az ajtót. Erősen havazott és a hideg szél süvítő hangja zúgott a kopottas épület gerendái közt. Egyedül volt fent a hegytetőn.

Ha reggel nem tudja kinyitni az ajtót, a térerő sem tér vissza, hogyan jut el az irodába időre? Várják a mappák, a prezentációk, a levelek és a telefonok. Ha nem megy vissza, vajon kinek fog hiányozni?

Az igazgatóhelyettes biztos hiányolná. Talán a HR-en is. Meg a marketing osztály is, hiszen nekik is be szokott segíteni. Esetleg a büfében is kérdezősködnének róla. Most ahogy nézte a plafont és jobban belegondolt, rájött hogy egész sok ember hiányolná. Jó munkaerő, valószínű sok embernek hiányozna az irodában. Na de, az irodán kívül?

Végső hópihe
is megérkezett, hegyről
lavina indul

Tűz

Az öreg brahmin tűszertartáshoz készülődött a falu szélén. Idejártak mióta csak az eszüket tudták, hogy áldozati tüzet mutassanak be az isteneknek a következő év, és a jó termés érdekében. Így tették most is.

Segítői csöndesen serénykedtek. Előkészítették a fát a tűzhöz, a színes virágokat a eseményhez, az illatos füstölőket, és az egyéb kellékeket is. A brahmin már meditációba mélyedt, hogy a teljes figyelmével összpontosítani tudjon majd a mantrákra és a szertartásra.

A segítők elrendezték mindent, majd leültek a számukra kijelölt helyen és tekintetüket a brahminra helyezték. Ő lassan kinyitotta a szemét, tudatát összerendezte, és felelősségének teljes tudatában bölintott. Készen állt. Indulhatnak tehát az sms-ek és emailek, jöhetnek az emberek.

Újévi tűztől
kér az ima áldást,
telefon hallgat.

Szerszámostáska

Kedvelték a környéken, mert mindenkivel jól elbeszélgetett, és szinte mindent meg tudott szerelni. Ahogy végiggurult az öreg furgonjával a kertvárosi fák lombja alatt, leparkolt, és kezében a szerszámostáskájával elindult a kapuhoz, a házban lévők már tudták hogy megnyugtatóan ki lesz javítva a problémájuk.

Eltört vízcsövek, lifegő kilincsek, kiégett villanykörték, vagy a kerti slagok rejtélyes problémái mind-mind javításra kerültek. Vagy ideiglenesen, vagy véglegesen. Ha nagyobb nehézséggel találkozott, azt is megnyugtatóan kezelte, hogy addig rendben legyen amíg egy speciális szerelő ki nem ér. A kisebb ügyeket pedig mindig megoldotta. Régóta ismerték, kedvelték és szerették. A környékhez tartozott. Reggeltől estig járta a címeket. Javított és szerelt a kertekben, nappalikban, a fürdőszobákban és garázsokban. Csak egy helyen találkozott megoldhatatlan nehézséggel.

Ahogy véget ért a nap és elindult hazafelé, az öreg furgonban nagyot sóhajtott, mert belátta hogy ott már nem tudja megjavítani a dolgokat. A felesége várta otthon.

Őszi viharok
mosták el az erdei
útjelző táblát

A behűtött sör

Taxisofőrként sok emberrel találkozott a nagyvárosban. Hozta-vitte az utasokat a reptér, a szálloda, a temető, a templom, a kórház és a sportpálya között. Sok-sok utas, és rengeteg történet.

Meghallgatott mindenkit türelmesen. Sokszor kapott borravalót, kedvelték a törzsutasok. Az autója tiszta volt, a modora illedelmes, és biztonságosan is vezetett.

Heti hat napot dolgozott, és már rég nem számolta a megtett kilométereket. Késő este járt haza a munkából. Csak egy behűtött sör várta. Lehúzta a cipőjét, lábát feltette a díványra, kinyitotta a hideg sört, kortyolt belőle, majd egy nagyot sóhajtott. Valakinek most ő is szívesen elmesélte volna, hogy mi történt vele aznap.

Nyári éjszakán
egy magányos sörnyitót
holdfény simogat

Szupermarket

Villámokat szórt a szemével az édességpult mellett az asszony, amikor meglátta hogy a fiatal kis hölgy leemeli a pultról azt az utolsó csokoládét, amit kinézett magának. Villámokat szórt a szeme, hiszen az unokájának vinné, de nem tudott olyan gyorsan odaszaladni a csokoládéhoz, ahogy a fiatal hölgy odaért. Tolongás volt, tömeg és idegesség.

Hagyja ott, az nekem kell! – Tört fel a furcsa visító hang belőle. Estére már egyre türelmetlenebbek voltak az emberek. A könyökök egyre sűrűbben értek egymáshoz, elkezdtek türelmetlenül lökdösődni is, a bevásárlókocsik fémes csattanó hanggal egyre többször ütődtek egymáshoz. A biztonsági őrök feszülten figyeltek, és magukban azon imádkoztak hogy záróra előtt még ezt az utolsó órát bírják ki az emberek komolyabb balhé nélkül.

Púposan meg voltak rakva a kosarak. Játékok, édességek, sütemények, likőrök, és mindenféle finomság. A légkondicionáló szorgos munkája ellenére is már sokan izzadtak. A stressztől, az idegességtől, a türelmetlenségtől. A pénztárnál hosszú sor állt. Meg lett mondva a pénztárosoknak reggel, hogy ma különösen kedvesek legyenek a vevőkkel. De így estére már ők is elfáradtak, és szinte már csapkodták az árukat a pulton, türelmetlenül beszéltek a vásárlókkal, és legszivesebben nyársra húzták volna az összes vásárlót. Elfogyott már az erejük és a türelmük estére nekik is. A holnapot várták már csak, amikor szabadnap lesz. Jön a karácsony, és a szeretet ünnepe.

A havas balta
lendül fenyőerdőben,
karácsonyt köszönt

Mese

A takaró alatt megbújó apró fülcimpák izgatottan várták hogy ma este is hallhassák végre a sárkány üvöltését, a manók kuncogását, és a legkisebb vándor okos kérdéseit. A sarokban lévő fotelben pedig kinyílt a mesekönyv.

A nagylámpa fényei elhalványodtak a gyerekszobában, és csak a fotel mellett pislákkolt kíváncsian egy apró olvasólámpa. A frissen mosott ágynemű illata még belengte a szobát, utcazaj nem volt már, és a konyhából is csendesség áradt. Így aztán útjára indultak a sárkányok. Magasan lebegtek fent az égben, világokon repültek át, tüzet okádtak, falvakat perzseltek fel, manókkal küzdöttek, és vándorok siettek sürgős dolgukra a kerek erdőben. Mennyi kaland, mennyi varázslat, és mennyi tünemény.

Egyre távolabbról, egyre csöndesebben hallatszott már csak a történet. Távol jártak a sárkányok, elaludtak már a manók, és megpihentek a vándorok is. Az olvasólámpa a sarokban sötétre kapcsolt, ajtó nyílt, majd csukódott.

A másik szobában pedig fény gyulladt. Nem a nagylámpa, hanem csak egy régi kislámpa a sarokban a fotel mellett, ott, ahol a televízió távirányítója várta már hogy valaki ma este is megnyomja. És aztán útjukra indultak a sárkányok.

Hópihe száll a
varázsló kalapjára,
sárkány elaludt

A szerző utószava

Neo meghökkent amikor az Orákulum cukorkával kínálta. Miért kérdezi tőle hogy kér-e, amikor valószínűleg tudja a választ. Valahogy így zajlott a filmben a párbeszéd:

- Cukorkát?
- Maga már tudja mit fogok felelni?
- Pocsék jós lennék ha nem tudnám.
- De ha már tudja a válaszat, akkor mégse én döntök.
- Nem azért jöttél ide hogy meghozd a döntést. Azt már meghoztad. Azért vagy itt, hogy megértsd a döntésed okát.

Nos, Kedves Olvasó, az hogy miért vagy itt (vagy bárhol máshol) és miért olvasod most ezt a kis haibun gyűjteményt, nem tudom. Hogy mi volt a döntéseid sorozatláncának az oka, azok amelyek elvezettek idáig, hogy most itt találkozunk, nem tudom. Talán így kellett lennie. Talán Te döntöttél így, talán előre eldöntetett volt. Az is lehet hogy e kettő közül egyik sem igaz, de az is lehet hogy mindkettő egyszerre az. Nem tudom.

Bőven elég feladat számomra megfejteni a saját döntéseim okát. Ha mélyére megy az ember, rájöhet hogy nem is olyan könnyű kérdések ezek. Azonban hogy a kérdések roppant súlya ne nyomja túlságosan az ember vállát, érdemes könnyedén hozzállni. És talán ebben is segít az, ha néha kicsit lazít az ember, csak úgy a távolba mereng, a légzésére összpontosít, és csak figyel. Vagy figyelget. Csak úgy könnyedén, lazán. Belégzés, kilégzés. Cukorkát?